

[Iver Poulsen.]

Det må have vægt, at hr. Skræppenborg-Nielsen, der både kender lønmodtagernes forhold og har en betydelig administrativ erfaring, gang på gang og senest i Jyllands-Posten for i går, den 5. oktober, så klart tager afstand fra den tvungne kildeskat. Det er muligt, at der vil kunne opnås et smidigere system ved en frivillig samtidighedsbeskatning efter de linjer, som er foreslået af de konservative, og det må være en selvfølge, at disse muligheder grundigt overvejes og gennemarbejdes, inden folketinget kaster befolkningen ud i et tvivlsomt og kostbart eksperiment, som det bagefter vil være umuligt at komme ud af igen.

Regeringen lægger stor vægt på en tillægspension til alle, men jeg tror ikke, at en sådan ny tvangspension ønskes af et flertal i befolkningen. Man kan næppe påstå, at ATP-ordningen blev nogen succes. Den er en stadig kilde til irritation ikke blot for mange arbejdsgivere — ikke mindst de mindre arbejdsgivere — men også for mange lønmodtagere. Dens administration har det første år kostet ca. 6 mill. kr., og hvem skal betale disse mange penge i administrationsomkostninger? Det skal den produktion, der er en livsbetingelse for os alle.

Den almindelige folkepension må danne en grundsikring for alle, men derudover bør befolkningen have lov til i frihed selv at bestemme, om den ønsker en yderligere sikring i alderdommen og da under hvilken form. Ikke mindst for visse erhvervsgræne bl. a. de selvstændige mindre næringsdrivende vil en tvungen tillægspension virke urimeligt og samfundsmæssigt absolut u hensigtsmæssigt. En landmand f. eks. sparer normalt op på den måde, at han bruger de penge, som han forhåbentlig inden alt for længe igen får tilovers, til at forbedre og udbygge sit produktionsapparat, og nøjagtigt det samme gælder jo for de fleste selvstændige mindre næringsdrivende. Men fratager man disse mennesker en del af deres indtægt til en tillægspensionspræmie, bliver den private opsparing tilsvarende mindre; den udbygning af produktionsapparatet, som samfundet absolut må være stærkt interesseret i, bremses, og de mennesker, der til samfundets gavn ønsker denne form for selvpensionering, får deres muligheder ganske meningsløst beskåret; de

bliver faktisk ringere stillet livet igennem uden at få det bedre i alderdommen.

Befolkningens interesse for tillægspensionen er efter min opfattelse også svindende, fordi befolkningen er blevet klar over, at den jo selv skal betale ikke blot pensionen, men også de utvivlsomt meget betydelige omkostninger, som administrationen af en sådan pensionsordning vil medføre. Endelig må man jo i høj grad være opmærksom på, at dannelsen af statslige milliardfunds meget let kan føre til den investeringskontrol, som er et socialdemokratisk ønskemål.

Derfor er jeg fuldstændig enig med hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt), når han i sit blad Børsen skriver, at det ikke kan være en opgave for liberal politik at støtte et så gigantisk socialistisk projekt, og derfor kan de uafhængige heller ikke støtte et sådant projekt.

De uafhængige advarer imod de skoletanker, som i øjeblikket dominerer debatten om vort fremtidige undervisningssystem. Vi finder, at skoletvang lige så lidt som anden form for tvang hører hjemme i et demokratisk samfund. Her må tilskyndelse sættes i stedet for tvang. Fremtidens krav er effektivitet; det gælder også på undervisningens område, og det opnås bedst, når hver enkelt så tidligt som muligt bliver undervist i overensstemmelse med sine individuelle evner og interesser. De uafhængige ønsker den 7-årige undervisningspligt bevaret, og når der nu er tilfredsstillende frivillig tilgang til 8. og 9. skoleår, så kan vi da ikke se, at der er nogen grund til at indføre tvang.

Efter 7 år i hovedskolen, hvor der lægges vægt på at give børnene en solid, almen undervisning, må de unge have stor valgfrihed og ret til en 3- eller 5-årig undervisning, en ret, som de må beholde, selv om de af forskellige grunde, f. eks. på grund af skoletræthed, ønsker at afbryde skolegangen et år eller to for eventuelt at gå ud i praktisk arbejde. Men for at kunne opnå det må der oprettes kursus, og de eksisterende 2-årige real- og studenterkursus bør udvides og ligestilles med offentlige skoler, så undervisningen her også bliver gratis, således at de unge, der — om jeg så må sige — efter et års tid eller to ude i det praktiske liv har fundet sig selv, kan gå i gang med den undervisning og den uddannelse, som stem-